

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/134/2018
Identifikačné číslo spisu:	8614206696
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:8614206696.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovak Telekom, a.s., so sídlom v Bratislave, Bajkalská 28, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Škerlíkom, so sídlom v Dolnom Kubíne, J. Ťatliaka 2051/8, proti žalovanej TJ., trvale bytom vo P., zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom vo Svidníku, Sov. Hrdinov 163/66, o obnovu konania, vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 8 C 133/2014, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 4. augusta 2016 sp. zn. 4 Co 24/2016, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo 4. augusta 2016 sp. zn. 4 Co 24/2016 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením z 29. septembra 2015 č. k. 8 C 133/2014-112 povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 2 Ro 26/2010. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 53 ods. 1, § 53 ods. 3, § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom k 8. novembru 2006), § 228 ods. 1 a ods. 2, § 230 ods. 1 a ods. 2, § 235 ods. 1 a ods. 3, § 172 ods. 1 a ods. 9, § 174 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, § 4 ods. 2 písm. za/ zákona o súdnych poplatkoch, článok 6 a článok 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS. Uviedol, že žalovaná podala návrh na obnovu konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ a § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. Vo vzťahu k dôvodu na povolenie obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. súd dospel k záveru, že žalovaná podala návrh na povolenie obnovy konania na súde po uplynutí trojročnej objektívnej lehoty na jeho podanie, pričom nie je splnená žiadna z uvedených výnimiek (§ 230 ods. 2 písm. a/ alebo b/ O.s.p.). Preto súd návrhu na povolenie obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. nemohol vyhovieť. Vo vzťahu k návrhu na povolenie obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. uviedol, že takýto návrh môže byť podaný aj po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku. V takomto prípade je však potrebné dodržať subjektívnu lehotu, ktorá je tri mesiace od času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť. Žalovaná uviedla, že o dôvodoch na povolenie obnovy konania sa dozvedela v septembri 2014, pričom v konaní nebolo preukázané, že by toto tvrdenie nebolo pravdivé. Od žalovanej, ktorá nemá právnické vzdelanie, nemožno spravodlivo požadovať, aby sledovala celú judikatúru Súdneho dvora EÚ. Pravdivosti

uvedeného tvrdenia nasvedčuje skutočnosť, že práve v uvedenom období sa dozvedela o začatí exekúcie vedenej proti nej ako povinnej, v ktorej exekučným titulom je predmetný platobný rozkaz. Súd dospel k záveru, že je logické, keď sa žalovaná v súvislosti s doručovaním jej súdnych písomností v exekučnom konaní nakontaktovala na združenie na ochranu spotrebiteľov, resp. advokátsku kanceláriu za účelom riešenia vzniknutej situácie. V súvislosti s argumentáciou žalobkyne, že žalovaná pôsobí na súde ako asistentka, a preto jej dôvody na povolenie obnovy museli byť známe skôr, súd uviedol, že nevykonáva právny rozbor vecí, štúdium spisov a pod., vykonáva iba administratívne úkony, z ktorých nie je možné usúdiť, že by mala rozumieť právnym posúdeniam vecí, s ktorými pri výkone pracovných úloh prichádza do kontaktu. Pre absenciu akéhokoľvek dôkazu opaku, tak súd musel považovať podmienku dodržania subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania za splnenú. K argumentácii žalobkyne, že má platiť nevyvrátiteľná domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie, ako aj na to, že v našom práve platí rímska zásada *vigilantibus iura scripta sunt* - teda práva patria bdelym, poukázal na špecifikum zmluvného vzťahu, a to že ide o spotrebiteľský vzťah, žalovaná vystupuje v pozícii spotrebiteľa a požíva osobitnú ochranu. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 61/2012, nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 342/09, bod 53 Rozsudku Súdneho dvora EÚ Banco Español, bod 26 rozsudku Súdneho dvora Océano Grupo Editorial a Salvat Editores. Uviedol, že priemerný spotrebiteľ sa spravidla ťažko orientuje v zložitých zmluvných vzťahoch a nedokáže poukázať na neprijateľné zmluvné podmienky. Preto od spotrebiteľa nie je možné spravodlivo žiadať, aby mal vedomosť o každom rozsudku Súdneho dvora EÚ od momentu jeho uverejnenia. Dospel k záveru, že nebolo preukázané, že by sa žalovaná nedozvedela o dôvodoch obnovy konania až v septembri 2014 (ako tvrdila), ale už skôr, pričom považoval za logické, že sa tak mohlo stať až v čase, keď sa dozvedela o exekučnom konaní, ktoré začalo na základe predmetného platobného rozkazu ako exekučného titulu, čo ju mohlo prinútiť vec riešiť (medzi právoplatnosťou a vykonateľnosťou platobného rozkazu a podaním návrhu na vykonanie exekúcie zo strany žalobkyne ako oprávnenej uplynula doba vyše 4 rokov). V zmysle citovaného ustanovenia § 230 ods. 1 O.s.p. je pritom pre začatie plynutia prekluzívnej subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania rozhodujúci moment, kedy sa účastník (reálne) dozvedel (a nie kedy sa mohol dozvedieť) o dôvode obnovy. Súd preto preskúmal dôvodnosť návrhu žalovanej na povolenie obnovy konania a dospel k záveru, že je dôvodný. Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 2 Ro 26/2010 zistil, že okresný súd návrhu na vydanie platobného rozkazu vyhovel a vydal platobný rozkaz 2 Ro 26/2010-25 zo 17. februára 2010. Žalovaná bola v platobnom rozkaze poučená aj o tom, že za podanie platobného rozkazu sa platí súdny poplatok. Žalovaná odpor proti platobnému rozkazu nepodala a ten nadobudol právoplatnosť 26. marca 2010. Poukázal na rozsudku Súdneho dvora EÚ ES Pannon GSM a Banco Español, v zmysle ktorých bolo povinnosťou súdu podrobiť v konaní o vydanie platobného rozkazu žalobcom uplatnený nárok súdnej kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok, na základe ktorých je nárok uplatnený. Námietky ohľadom nevyhnutnosti vecného a personálneho súvisu rozhodnutí Súdneho dvora EÚ s konaním, ktorého sa obnova konania navrhuje, považoval za nedôvodné. Poukázal na článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, veci 28-30/62 Da Costa en Schaake v Nederlandse Belastingadministratie, vec 293/81 CILFIT, vec C 92/11 RWE Vertrieb AG proti Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV, vec C-76/10 Pohotovosť proti I.T.. Dospel k záveru, že bolo povinnosťou súdu z úradnej moci podrobiť v konaní o vydanie platobného rozkazu žalobkyňou uplatnený nárok súdnej kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok, na základe ktorých je nárok uplatnený. Tým, že súd tak neurobil a napriek tomu rozhodol vo veci platobným rozkazom, ktorým priznal žalobkyňi uplatnený nárok, je platobný rozkaz v rozpore s uvedenými rozsudkami Súdneho dvora EÚ. S poukazom na bod 54 rozsudku Banco Español uviedol, že v platobnom rozkaze bola žalovaná (spotrebiteľ) poučená o tom, že za podanie odporu sa platí súdny poplatok, čo mohlo spotrebiteľa odradiť od obrany proti uplatnenému nároku a podvoleniu sa účinkom neprijateľnej zmluvnej podmienky. Je nepochybné, že rozsudky Pannon GSM ako aj Banco Español môžu žalovanej (ktorá návrh na obnovu konania podala) privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci a návrh bol podaný v zákonnej lehote. Výslovil, že o trovách konania o obnove konania bude rozhodnuté v novom rozhodnutí o veci v súlade s ustanovením § 235 ods. 3 O.s.p. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením zo 4. augusta 2016 sp. zn. 4 Co 24/2016

uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1 a ods. 2 CSP). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na doplnenie správnosti uznesenia súdu prvej inštancie a k odvolacím námietkam žalobkyne uviedol, že pre začiatok plynutia lehoty na podanie návrhu na obnovu konania je dôležité to, kedy sa navrhujúci dozvedel o dôvode obnovy, pričom nie je podstatné, kedy sa o dôvode obnovy mohol dozvedieť. Ak sa žalovaná o dôvodoch obnovy konania dozvedela v septembri 2014, kedy navštívila advokátsku kanceláriu (plnú moc udelila právnomu zástupcovi 19. septembra 2014) a žaloba na obnovu konania bola podaná 9. decembra 2014, podľa názoru odvolacieho súdu bola podaná včas, teda v lehote 3 mesiacov odkedy sa dozvedela o dôvode obnovy konania. K námietke, že žalovaná pracuje ako asistentka na súde a príslušná judikatúra jej musela byť známa skôr, uviedol, že jej úlohou nie je vyhotovovanie právnych rozborov, a nie je od nej možné spravodlivo požadovať, aby zložitým právnym veciam rozumela a dokázala si z nich vyvodit' správny právny záver. Odvolací súd taktiež dospel k záveru, že rozhodnutie Súdneho dvora alebo iného orgánu európskych spoločenských nemusi byť vydané bezprostredne v súvislosti s pôvodným konaním. Podľa názoru odvolacieho súdu niet akýchkoľvek pochybností, že súd prvej inštancie vydaním platobného rozkazu predbežne nezhodnotil prijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Pri posudzovaní neprijateľnosti zmluvnej podmienky sa len deklaruje právny stav, pretože neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná od počiatku. Je veľmi nepravdepodobné, že ak by súd pristúpil pred vydaním platobného rozkazu k ex offio súdnej kontrole neprijateľných podmienok, dospel by k absolútne opačnému výsledku.

3. Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadla dovolaním žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ CSP. Podľa názoru žalobkyne odvolací súd konal v rozpore s ustanovením § 385 ods. 1 CSP, keď na prejednanie odvolania nenariadil pojednávanie, hoci si to vyžadoval dôležitý verejný záujem, ako aj bolo zároveň potrebné zopakovať dokazovanie. Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za nedostatočne odôvodnené, arbitrárne, nepreskúmateľné, pričom namietala, že odvolací súd (a ani súd prvej inštancie) sa nevysporiadali s jej podstatnou argumentáciou. Mala za to, že nebolo preukázané dodržanie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Súd nižšej inštancie odvodzovali splnenie tejto lehoty iba od tvrdenia žalovanej o tom, kedy sa o dôvodoch obnovy konania dozvedela, avšak bez predloženia akéhokoľvek dôkazu. Odvolací súd sa nevysporiadal s argumentáciou žalobkyne, že tvrdenie, kedy sa žalovaná dozvedela o dôvodoch na obnovu konania, treba aj preukázať, nielen tvrdiť. Taktiež sa nevysporiadal s tým, že začiatok plynutia subjektívnej lehoty je potrebné nielen preukázať, ale zároveň hodnotiť a posudzovať reštriktívne, pretože v ustanovení § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. nebola žiadnym spôsobom stanovená objektívna lehota. Odvolací súd zároveň nedal odpoveď na námietku, že subjektívna lehota začína plynúť odo dňa vyhlásenia, resp. zverejnenia príslušného rozhodnutia Súdneho dvora v Úradnom vestníku EÚ. Taktiež namietala nesprávnosť odôvodnenia obnovy konania rozhodnutiami, ktoré personálne a ani vecne nesúvisia s pôvodným konaním, keď súdy sa v tejto súvislosti nezaoberali predostretou argumentáciou žalobkyne. Súd nižšej inštancie tak nesprávne právne posúdili splnenie subjektívnej trojmesečnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania a nesprávne posúdili dôvodnosť uvedenej žaloby. Mala za to, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú založené na nedostatočných skutkových zisteniach. Súd nižšej inštancie sa podľa jej názoru nevysporiadali s dôkazom založeným v spise, a to žalovanou podpísanou výzvou súdu. Taktiež považovala za nesprávne aj právne závery súdov nižšej inštancie, keď z vydania platobného rozkazu v danej právnej veci nevyplýva, že súd nekonal v súlade s ustanovením § 179 ods. 9 O.s.p., ako aj nesprávnosť záveru, že vydanie platobného rozkazu je v rozpore s judikatúrou Európskeho súdneho dvora. Žiadala napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, resp. aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobu na obnovu konania odmietne alebo zamietne.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je dôvodné a preto je potrebné dovolaním napadnuté

rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP, § 450 CSP).

6. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená advokátom v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovoláním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) dovolateľka napáda uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správne uznesenie súdu prvej inštancie o obnove konania, teda rozhodnutie vo veci samej.

7. Žalobkyňa uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Žalobkyňa tvrdí, že v konaní pred odvolacím súdom bola naplnená vada v zmysle § 420 písm. f/ CSP tým, že odvolací súd v rozpore s ustanovením § 385 ods. 1 CSP nenariadil na prejednanie odvolania pojednávanie, pričom podľa jej názoru bol odvolací súd povinný pojednávanie nariadiť, pretože si to vyžadoval dôležitý verejný záujem, ako aj bolo potrebné zopakovať dokazovanie.

9. Podľa § 385 ods. 1 a 2 CSP, na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Ak odvolací súd nariadi pojednávanie, na jeho začiatku podá predseda alebo poverený člen senátu správu o doterajšom priebehu konania. Potom sa vyjadria strany a iné subjekty konania a prednesú svoje návrhy.

10. Či je v konkrétnom prípade nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie je vecou úvahy odvolacieho súdu a nie strán sporu. Keďže v danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci, a preto nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania v danej veci nevyžadoval dôležitý verejný záujem (existencia dôležitého verejného záujmu je dôvodom na nariadenie pojednávania len vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad a ak by ochrana práv a právom chránených záujmov sporových strán mohla byť významná i pre iné subjekty, o ktorý prípad v preskúmvanej veci nešlo), rozhodnutie odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania bolo postupom, ktorý bol v súlade so zákonom (§ 385 ods. 1 CSP). Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie.

11. Žalobkyňa v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP ďalej namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

12. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

13. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočné v podstatnej otázke zásadnej pre náležité posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o povolení obnovy konania. Odvolací súd náležite nezodpovedal otázku splnenia subjektívnej lehoty, najmä kedy sa žalovaná dozvedela o dôvode obnovy konania a či bol návrh na obnovu konania podaný včas, t. j. v zákonnej trojmesačnej lehote. Samotná skutočnosť, že žalovaná navštívila advokátsku kanceláriu v septembri 2014 (pričom advokáta splnomocnila 19. septembra 2014) a návrh na povolenie obnovy konania podala 9. decembra 2014, a s ohľadom na pracovnú pozíciu žalovanej sa zdá, že dovtedy o

dôvodoch obnovy konania ani len netušila, nie je dostatočným podkladom pre zodpovedanie otázky, kedy sa o dôvode obnovy konania dozvedela. Súdny vychádzali iba z toho, že pravdivosti jej tvrdenia nasvedčujú nimi v odôvodnení uvedené skutočnosti, ako aj, že nebol predložený dôkaz opaku, teda o nedodržaní tejto lehoty. Rovnako za nedostatočné posúdenie splnenia subjektívnej 3-mesačnej lehoty nie je poukaz na judikáтуру Súdneho dvora Európskej únie, pretože aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ sú spôsobilými dôvodmi pre povolenie obnovy konania, súd však musí mať nad všetky pochybnosti preukázané dodržanie subjektívnej 3-mesačnej lehoty na podanie návrhu/žaloby na povolenie obnovy. Podľa dovolacieho súdu ostáva tak nezodpovedanou otázkou splnenia subjektívnej 3-mesačnej lehoty na podanie návrhu/žaloby na obnovu konania. Dovolací súd navyše poznamenáva, že k obdobnému záveru dospel dovolací súd aj v rozhodnutiach sp. zn. 2 Cdo 28/2017 a 4 Cdo 191/2018, v ktorých ako strana sporu vystupoval totožný dodávateľ, a to obchodná spoločnosť Slovak Telekom, a.s.

14. Odvolací súd sa zároveň v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal podstatnou odvolacou argumentáciou žalobkyne ohľadne potreby preukázania splnenia subjektívnej trojmesačnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu tiež nevyplyva, že by sa zaoberal odvolacou argumentáciou dovolateľky týkajúcou sa začiatku plynutia subjektívnej lehoty na podanie návrhu/žaloby na obnovu konania (ktorá podľa jej názoru začína plynúť 21. dňom od zverejnenia rozhodnutia v Úradnom vestníku EÚ).

15. V odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu tak absentuje akákoľvek odpoveď na námietky žalobkyne týkajúce sa posúdenia začiatku plynutia subjektívnej lehoty na podanie návrhu/žaloby na obnovu konania, ako aj otázky (potreby) preukázania skutočnosti, kedy sa navrhovateľka dozvedela o dôvode obnovy konania, ktoré sú v danom prípade potrebnými pre náležité zodpovedanie otázky splnenia subjektívnej lehoty na podanie návrhu/žaloby na obnovu konania. Podľa názoru dovolacieho súdu sa jednalo o podstatné odvolacie námietky, ktoré navyše žalobkyňa namietala počas celého základného konania, na ktoré súdy nereflektovali a ktoré zostali zo strany súdov nezodpovedané.

16. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

17. Skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne.

18. Najvyšší súd preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

19. Vzhľadom na dôvod zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu a skutočnosť, že vec sa vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, dovolací súd sa nezaoberal opodstatnenosťou uplatnenia iných dovolacích námietok.

20. V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne o trovách pôvodného konania aj o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

21. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.